

JARA SANTAMARÍA

ELS HEROIS DEL TEMPS

UN VIATGE PERILLÓS

De l'autora
d'ELS DÉUS
DEL NORD.
JARA SANTAMARÍA,
més de 200.000
LECTORS

Estrella Polar

JARA SANTAMARÍA

ELS

HEROIS

DEL TEMPS

UN VIATGE PERILLÓS

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Héroes del Tiempo. Un viaje peligroso*

© Jara Santamaría, 2025

Autora representada per IMC Agencia Literaria

© de la traducció: Ariadna Ausió, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2025

ISBN: 979-13-87519-15-5

Dipòsit legal: B. 940-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

En primer lloc, deixa'm dir una cosa: jo no sabia el que feia.

No va ser res premeditat, ni molt menys.

Si ho hagués sabut, m'hauria quedat durant tota l'excursió amb les mans quietes a les butxaques i m'hauria limitat a escoltar les explicacions de la guia quiet com un estaquirot. Com l'estudiant model que la senyora Àgueda sempre va voler que fos. Com un insecte bastó. Tan quiet com la resta de retrats que hi havia al museu.

Però és que aquestes coses no se saben.

Mai.

Quan passen aquestes coses (a la gent a qui ens passen *aquestes coses*, vull dir), ningú no t'avisa. No reps

una trucada, ni ve ningú a donar-te un copet a l'espalla i a dir-te: «Ei, ves amb compte, perquè la teva vida està a punt d'ensorrar-se i ja res no serà igual». Seria un detall, la veritat. Si has de començar a viatjar en el temps i enfrontar-te a perills inimaginables, no estaria de més que primer t'avisessin, més que res per organitzar-te. O, en fi, per decidir si vols fer-ho de debò o si prefereixes quedar-te a casa i tenir una vida tranquil·la.

Però no, sento dir-te que no funciona així. Si duus la Màgia del Temps a la sang, senzillament un dia succeeix. O potser no. Potser hi haurà qui tindrà sort i no ho arribarà a descobrir mai. Però si tens la mala sort que et toca, no hi ha res que puguis fer per evitar-ho. Només intentar passar tan desapercebut com puguis i no ficar-te en embolics.

Esclar que aquest no va ser mai el meu punt fort, precisament.

Per a mi aquell dia havia de ser un dia completament normal.

Un dijous qualsevol.

Pitjor encara: tot anticipava que seria un dijous mortalment avorrit. Perquè, siguem honestos, hi ha res més avorrit que una excursió a un museu? El Nèstor, el nostre professor, va intentar vendre'ns-ho com una expe-

riència emocionant, esclar. «Una flipada», em penso que va dir. Ah, sí, el Nèstor es comportava així. Utilitzava paraules que li semblaven de jove, suposo, per intentar connectar amb nosaltres i que el veiéssim com un més. Com quan li va donar per obrir-se un canal en una xarxa social per pujar-hi vídeos i explicar-hi literatura per a joves «parlant el nostre idioma». Al seu cap era espectacular, d'això no en tenia cap dubte. Però pel que fa a nosaltres... brrr!, encara em venen esgarrifances de vergonya aliena.

—Fliparem perquè veurem un munt de quadres i objectes que tenen centenars d'anys —va explicar, mentre obria molt els ulls per emfatitzar aquesta dada—. Centenars!

Però, de moment, en aquella excursió no hi havia res «flipant». En primer lloc perquè:

1. Mai no li he trobat la gràcia a veure coses velles.

I sobretot...

2. Perquè ens tocava compartir l'excursió amb els del B, i això significava haver d'aguantar la senyora Àgueda.

Si al món hi hagués hagut algú oposat al Nèstor, aquest algú hauria sigut la professora del B. I és que la

senyora Àgueda no s'esforçava per pujar vídeos a una xarxa social, ni per parlar el nostre idioma ni per intentar connectar amb nosaltres de cap manera. La qual cosa era un consol en part, sí, però és que senzillament era una persona que ens odiava. No a nosaltres en concret, vull dir (tot i que sí que crec que als de l'A ens tenia una ràbia especial), sinó en general a tots els joves. O potser a tot el planeta? Perquè, en realitat, tampoc no semblava que el Nèstor li caigués gaire bé. En els meus dotze anys de vida, juraria que no l'havia vist somriure ni una sola vegada.

Havia de ser difícil aguantar tant el tipus. Ser una senyora tan rondinaire les vint-i-quatre hores del dia sonava esgotador. Encara rai que ja era el seu últim any abans de jubilar-se, per fi. Què faria després? De vegades m'ho preguntava. Hauria de trobar algun entreteniment, oi?, alguna altra persona a qui grunyar de nou a cinc.

—Gutiérrez!

Aquest era jo.

El cor se'm va parar de cop quan vaig sentir el meu cognom de la boca de la senyora Àgueda. Boca que, per cert, estava arrugada en una expressió més que descontenta. I jo, per una vegada, no tenia ni idea de què havia fet.

Em vaig arronsar d'espatlles, atordit.

—Que hi tinc lleganyes, als ulls? —va bramar ella. Però no semblava pas una d'aquelles preguntes que re-

querissin resposta, així que vaig empassar-me la saliva i em vaig quedar en silenci—. Estigues atent a la guia!

Vaja, era allò. Pel que es veia, feia una bona estona que la mirava sense adonar-me'n. Vaig sentir unes rialles darrere meu i vaig intentar riure jo també, tot i que notava com tota la sang del cos se m'acumulava a les galtes.

La guia del museu estava parlant, això era cert, tot i que jo juraria no haver sentit ni una sola paraula fins a aquell moment.

—En aquesta sala, hi trobarem diversos retrats de persones molt importants, perquè acompanyaven el rei a la cort...

Vaig sentir l'escalfor d'algú que se m'acostava per darrere, i un ronc em va començar a sonar just enmig de l'orella.

—Que interessant... —L'Àlvar em va deixar caure el cap a l'espatlla, exagerant un ronc tan fort que va ressonar a la sala.

Em vaig girar i era allà, aguantant-se el riure amb una expressió de solemnitat fingida. Al seu costat, el Martí es tapava la boca per evitar deixar anar una riallada. Les espatlles li tremolaven, a punt de fer-li perdre les maneres.

Jo mateix em vaig haver d'aguantar el riure. No sé si em feia més gràcia el desvergonyiment de l'Àlvar o el riure del Martí, tan agut i contagiós com sempre.

—Ei, Gutiérrez, t'apunes a demanar un autògraf al de la barba? —va murmurar l'Àlvar, mentre assenyala-va el retrat d'un senyor d'aspecte sever—. Potser ens explica com es porta amb els dinosaures.

El Martí va deixar anar la seva clàssica rialleta, ja sense contenir-se. Al nostre costat, el noi nou de la classe (Eladi? Claudi?) també va contenir el somriure.

Vaig sentir com la comissura dels llavis se m'elevava, però vaig intentar dissimular-ho.

—Són idiotes... —va murmurar algú, prou alt perquè la sentíssem.

Em vaig girar per mirar-la.

Ah, per descomptat, la Daniela, del B.

L'Àlvar va girar els ulls en blanc i va somriure amb sorna.

—Ui, mireu, nois. Una amant de l'art —va dir en veu baixa, picant-nos l'ullet.

La Daniela va arronsar les espatlles i va negar amb el cap d'una manera molt enèrgica, exageradament dramàtica. Al seu costat, la seva amiga Elena tenia una expressió d'estar ensumant alguna cosa molt desagradable.

Per ser sincers, no els vaig fer gaire cas. La Daniela del B era justament això: la Daniela-del-B. Punt. Una noia que passava del tot desapercibuda, i de la qual, a part de saber que era del B, en coneixia ben poca cosa.

Era una mica rara, en realitat. Semblava que sempre

volgués dur la contrària a la gent. No només era una qüestió de la manera de vestir (que també: sempre duia samarretes massa grosses de pel·lícules que devien ser de l'època dels nostres pares), sinó... en general. Era com si li agradés ser rara. Com si no tingués ni el més petit desig d'encaixar enlloc i passar les hores del pati sola amb l'Elena fos suficient. No és que m'importés, esclar. Però hi havia alguna cosa irritant en el fet que sempre fossin les úniques que no reien quan els meus amics o jo fèiem alguna gràcia. Quasi semblava a propòsit, una decisió premeditada i conscient de no reconèixer que els fèiem passar-s'ho bé.

—I ara —va anunciar la guia—, vull que us gireu sobre vosaltres mateixos i mireu el que teniu darrere.

Vam obeir sense ganes, per trobar-nos al davant una calaixera que semblava força antiga i en la qual hi havia diversos objectes, com ara gerros, pots de porcellana i coses així. I a sobre de la calaixera hi havia un altre quadre, com si no n'haguéssim vist ja prou.

—Xxxt, no us hi acosteu gaire —va bromejar el Nèstor, afilant la vista—, a veure si despertareu els fantasmes del museu. Uuuh!

El Martí no es va esforçar per aguantar-se el riure. I el més tràgic va ser que el Nèstor va pensar que el seu acudit havia fet efecte. Al pobre sempre li passava el mateix.

—Bé, nois, primer de tot vull que mireu el quadre...

—va dir la guia—. És una pintura molt interessant, ja que representa una escena quotidiana en un teatre del segle xvii.

Vaig intentar escoltar-la aquest cop. Ho prometo. Encara que fos per fer alguna cosa més que mirar la paret, però a la tercera frase ja vaig pensar que em fondria de l'avorriment. La guia s'aturava en cada personatge que apareixia a la pintura i, quan va arribar al que semblava el protagonista (un senyor que anava vestit amb uns pantalons bombats i un coll blanc ridícul que semblava l'embolcall d'un caramel), es va parar per fer-nos el que semblava un altre discurs interminable.

—Psst. —L'Àlvar em va donar un cop de colze, just en el precís moment en què la guia estava d'esquena per dirigir-se als alumnes que tenia al darrere—. Què t'hi jugues que no t'atreveixes a agafar-lo?

El vaig mirar confós, sense comprendre a què es referia. No podia estar parlant del quadre, ni tan sols a l'Àlvar se li girava tant el cervell. Llavors va assenyalar amb el cap la calaixera que hi havia a sota. Vaig seguir-li la mirada. Just en aquell moment la guia descrivia cada un dels objectes que hi havia en aquell moble (un llibre que semblava tenir mil dos-cents anys, un tinter enrivelat en no-sé-què que tenia un valor incalculable, bla, bla, bla) i la senyora Àgueda demanava silenci de tant en

tant perquè els murmuris es començaven a reproduir de manera perillosa enmig de la sala.

No va fer falta que l'Àlvar em digués res més. Entre tots els trastos, n'hi havia un que era impossible que passés desapercebut.

No sabia dir-te per què.

No és que fos especialment gros, ni brillant, ni semblava gaire car, per molt que la guia hagués suggerit el contrari.

Però aquell tinter era allà, sobre la calaixera, com si en realitat no hagués de ser-hi. Com si pertanyés a un altre lloc, o...

Vaig parpellejar.

Jo no entenia el que m'estava passant. Mai fins a aquell moment m'havia succeït res de semblant. Era la primera vegada per a mi i no estava ni de bon tros preparat per comprendre-ho, de cap manera per plantar-hi cara. No entenia res, però senzillament no podia deixar de mirar-lo. Un pessigolleig em recorria el tou dels dits.

Ells no ho sabien, esclar. Encara que allò no va tenir res a veure amb l'Àlvar ni amb el repte que em llançava. No hauria sigut la primera vegada que cometo alguna estupidesa pel simple fet de fer riure els meus amics, però aquesta, tot i que no em cregui ningú, no va ser una d'aquestes vegades.

Senzillament, havia de tocar aquell tinter.

L'Àlvar va eixamplar el somriure quan va comprendre que el seu desafiament arribaria a bon port. El Martí contenia l'alè. Devia pensar que m'havia tornat boig. Allò era massa fins i tot per a mi, que ja estava més que acostumat a ficar-me en embolics i acabar castigat o amb una desagradable noteta per a la meva mare. El nou, que tornava a ser sorprenentment a prop nostre, ens va mirar a tots dos i després a la guia, com si no es pogués creure que de debò pretenia robar un objecte d'un museu per pur avorriment.

M'encantaria dir-te que no m'hi vaig atrevir. Que m'ho vaig repensar.

Però si ho hagués fet, no t'estaria explicant aquesta història.